

Inference and Rational Commitment

JAMES TRAFFORD

[Metadata, citation and similar papers at core.ac.uk](#)

ABSTRACT: What is it that explains the rationality of transitions in thought? It is natural to think that any such explanation will need to advert to at least two inter-related issues. The first has to do with what is constitutive of the validity of a transition, and the second with our actual practice of making inferential transitions. Many accounts attempt to deal with both issues simultaneously by showing how it is that a thinker, competent with a logical expression *N*, grasps the content of *N* in such a way as to make their inferential practices with *N* rational. Advocates of the conceptualist approach to rationality, such as Christopher Peacocke, attempt to account for this relationship by grounding rationality in concept possession. This paper argues against this account, because (a) it cannot provide an appropriate way of distinguishing true and false normative commitments; (b) typing a token cognitive state as a propositional attitude does not depend upon any specific set of conditions that thinkers must instantiate as a matter of metaphysical necessity. In response, I briefly offer suggestions towards an alternative, and psychologically tractable, account of rational commitment by resisting the tendency to run-together the two issues.

KEY WORDS: Inference, rationality, Peacocke, thought.

Zaključivanje i racionalna obveza

JAMES TRAFFORD

SAŽETAK: Što objašnjava racionalnost prijelazâ u mišljenju? Prirodno je smatrati da će svako objašnjenje toga trebati obratiti pozornost na barem dva međusobno povezana pitanja. Prvo se tiče onoga što je konstitutivno za valjanost prijelaza, a drugo našom konkretnom praksom izvođenja zaključaka. Mnogi opisi nastoje izaći na kraj s oba ta pitanja istodobno, pokazujući kako mislilac, kompetentan u pogledu logičkoga izraza *N*, zahvaća sadržaj od *N* tako da svoje inferencijske prakse s *N* čini racionalnima. Zagovornici konceptualističkoga pristupa racionalnosti, kao što je Christopher Peacocke, pokušavaju taj odnos objasniti tako što racionalnost utemeljuju u posjedovanju pojmova. U ovom članku argumentiram protiv toga opisa, jer (a) on ne može pružiti odgovarajući način razlikovanja istinitih i neistinitih normativnih obveza; (b) klasificiranje nekoga pojedinačnog kognitivnog stanja kao propozicijskog stava ne ovisi ni o kakvom specifičnom skupu uvjeta što ih mislioci metafizičkom nužnošću moraju instancirati. Kao odgovor tome, ukratko predlažem alternativan i psihološki jednostavan opis racionalne obveze odupirući se tendenciji spajanja dviju spomenutih pitanja.

KLJUČNE RIJEČI: Misao, Peacocke, racionalnost, zaključivanje.

Moral Responsibility Beyond Classical Compatibilist and Incompatibilist Accounts

SOFIA BONICALZI

ABSTRACT: The concept of “moral responsibility” has almost always been defined in relation to a certain idea of metaphysical freedom and to a conception of the physical world. So, classically, for indeterminist thinkers, human beings are free and therefore responsible, if their choices are not defined by a previous state of the world but derive from an autonomous selection among a set of alternatives. Differently, for the majority of determinist philosophers (the so-called “soft compatibilists”), the only form of freedom we need has to be identified with freedom of the conduct, considered as opposite to any form of coercion. Some argue that, given the truth of determinism and the related suppression of concepts such as “guilt” and “praise”, or “merit” and “demerit”, morality could survive just as a utilitarian tool, even though this seems to be in conflict with our deepest feelings and practices. Considering some revisionist approaches of moral responsibility in connection with classical positions (synthetically presented in the first part of the paper), I will reconstruct some of the attempts to release responsibility from the thematisation of freedom, exploring the possibility of redefining it as an independent concept. My conclusion is that the focus on the choice-action process and on the characteristics of the “self”, avoiding reference to alternative scenarios, could be a good starting point for elaborating a conception of what really counts for our moral life – even though, in the end, this could entail the abandonment of the traditional concept of responsibility itself.

KEY WORDS: Compatibilism, free will, incompatibilism, moral responsibility.

Moralna odgovornost s onu stranu klasičnih kompatibilističkih i inkompatibilističkih objašnjenja

SOFIA BONICALZI

SAŽETAK: Pojam “moralne odgovornosti” gotovo se uvijek definirao u odnosu na određenu ideju metafizičke slobode te koncepciju fizičkoga svijeta. Za klasične indeterminističke mislioce ljudska su bića tako slobodna i stoga odgovorna ako njihovi izbori nisu definirani prethodnim stanjem svijeta, nego izviru iz autonomnog odabira iz skupa alternativa. Za razliku od toga, za većinu determinističkih filozofa (takozvanih “mekih kompatibilista”) jedini oblik slobode koji nam je potreban valja poistovjetiti sa slobodom ponašanja, shvaćenom kao suprotnost svakom obliku prisile. Neki tvrde da uzme li se u obzir istinitost determinizma i s time povezano eliminiranje pojmova kao što su “krivica” i “pohvala” ili “zasluga” i “mana”, moral bi mogao preživjeti samo kao utilitarističko sredstvo, iako se to čini suprotstavljenim našim najdubljim osjećajima i postupcima. Razmotrivši neke revizionističke pristupe moralnoj odgovornosti u vezi s klasičnim pozicijama (koje su sintetički prikazane u prvom dijelu članka), rekonstruirat ću neke pokušaje da se odgovornost odvoji od tematiziranja slobode, istražujući

mogućnost njezina redefiniranja kao neovisnog pojma. Zaključujem da bi usredotočavanje na proces izbor-radnja te na karakteristike “jastva”, izbjegavajući upućivanje na alternativne scenarije, moglo predstavljati dobro polazište za razradu koncepcije onoga što je uistinu vrijedno u našem moralnom životu – iako bi to, u krajnjoj liniji, moglo sa sobom povlačiti odustajanje od samoga tradicionalnog pojma odgovornosti.

KLJUČNE RIJEČI: Inkompatibilizam, kompatibilizam, moralna odgovornost, slobodna volja.

A Non-Reductionist Physiologism Nietzsche on Body, Mind and Consciousness

CLAUDIA ROSCIGLIONE

ABSTRACT: This paper addresses the following questions from the point of view of Nietzsche's philosophy: What is the mind, and which kind of relationship does it hold to the body? Accordingly, the aim of this paper is to show that Nietzsche's philosophy suggested a view of the mind that allows to outline an alternative stance to both mentalism and physicalism, as well as to both dualism and reductionism. It is argued that Nietzsche's rehabilitation of the body as the specific seat of the mind in opposition to the Cartesian supremacy of the Ego still is of a great interest for contemporary philosophy, since it is not equivalent either to a reversed form of Cartesian dualism or to a physicalist reductionism. It is argued that Nietzsche did restrict the concept of the mind but in order not to eliminate it, rather to “de-substantialise” it. As the body is described as “Leib-Organisation”, the mind becomes the course of various and manifold mental states that depend on a bodily basis.

KEY WORDS: Body, conscious and unconscious mental states, dualism, dynamic processes, mind, Nietzsche, organization, physiologism, reductionism.

Neredukcionistički fiziologizam Nietzsche o tijelu, umu i svijesti

CLAUDIA ROSCIGLIONE

SAŽETAK: U ovom se članku razmatra sljedeće pitanje sa stajališta Nietzscheove filozofije: što je um i koji je njegov odnos prema tijelu? Cilj članka je pokazati da u Nietzscheovoj filozofiji nalazimo shvaćanje uma koje nam omogućuje da skiciramo stajalište koje predstavlja alternativu mentalizmu i fizikalizmu, te dualizmu i redukcionizmu. Tvrdi se da je Nietzscheovo rehabilitiranje tijela kao specifičnoga sjedišta uma, za razliku od kartezijanskoga naglašavanja nadmoći ega i dalje od velikog interesa za suvremenu filozofiju, budući da ono nije ekvivalentno niti obrnutu obliku kartezijanskog dualizma niti fizikalističkom redukcionizmu.

Tvrđi se da je pojam uma Nietzsche ograničio, ali ne kako bi ga eliminirao, nego kako bi ga “desupstancijalizirao”. Budući da se tijelo opisuje kao “Leib-Organisation”, um postaje tijekom raznih i raznovrsnih mentalnih stanja koja ovise o tjelesnoj osnovi.

KLJUČNE RIJEČI: Dinamički procesi, dualizam, fiziologizam, Nietzsche, organizacija, redukcionizam, svjesna i nesvjesna mentalna stanja, tijelo, um.

On Three Defenses of Sentimentalism

NORIAKI IWASA

ABSTRACT: This essay shows that a moral sense or moral sentiments alone cannot identify appropriate morals. To this end, the essay analyzes three defenses of Francis Hutcheson's, David Hume's, and Adam Smith's moral sense theories against the relativism charge that a moral sense or moral sentiments vary across people, societies, cultures, or times. The first defense is the claim that there is a universal moral sense or universal moral sentiments. However, even if they exist, a moral sense or moral sentiments alone cannot identify appropriate morals. The second defense is to adopt a general viewpoint theory, which identifies moral principles by taking a general viewpoint. But it needs to employ reason, and even if not, it does not guarantee that we identify appropriate morals. The third defense is to adopt an ideal observer theory, which draws moral principles from sentimental reactions of an ideal observer. Yet it still does not show that a moral sense or moral sentiments alone can identify appropriate morals.

KEY WORDS: Ethics, Hume, Hutcheson, ideal observer, moral relativism, moral sense, moral sentiment, reason, Smith, universalism.

O trima obranama sentimentalizma

NORIAKI IWASA

SAŽETAK: U ovom se ogledu pokazuje da moralni osjet ili moralni osjećaji sami ne mogu identificirati odgovarajući moral. U tu svrhu analiziraju se tri obrane teorija moralnog osjeta – Francis Hutesona, Davida Humea i Adama Smitha – od optužbe za relativizam, prema kojoj se moralni osjet ili moralni osjećaji razlikuju ovisno o narodu, društvu, kulturi ili vremenu. Prvu obranu čini tvrdnja da postoji univerzalni moralni osjet ili univerzalni moralni osjećaji. No čak i ako oni postoje, moralni osjet ili moralni osjećaji sami ne mogu identificirati odgovarajući moral. Drugu obranu čini usvajanje teorije općeg gledišta, koja moralne principe identificira zauzimajući opće gledište. No ono se treba koristiti razumom, a čak i ako ne, ono ne jamči da možemo identificirati odgovarajući moral. Treća se obrana sastoji u usvajanju teorije idealnog promatrača, koja moralne principe izvodi iz

sentimentalnih reakcija idealnog promatrača. No ona ipak ne pokazuje da moralni osjet ili moralni osjećaji sami mogu identificirati odgovarajući moral.

KLJUČNE RIJEČI: Etika, Hume, Hutcheson, idealni promatrač, moralni osjećaj, moralni osjet, moralni relativizam, razum, Smith, univerzalizam.

Problem intrinzično epistemičke značajnosti

MARKO JURJAKO

SAŽETAK: Zašto se baviti istraživanjem ljudskog genoma ili dokazivanjem postojanja Higgsove čestice? Što te probleme čini značajnima ili vrijednima istraživanja? U novijim raspravama iz područja epistemologije može se pronaći bar dva shvaćanja problema epistemičke značajnosti: istraživačko pitanje ili spoznajni problem može biti praktično značajan ili intrinzično epistemički značajan, ovisno o tome da li su razlozi koji podržavaju značajnost problema praktični ili epistemički. U ovom radu bavim se pitanjem mogućnosti određivanja značajnosti problema iz čisto epistemičke perspektive. U tom pogledu argumentiram da (pod određenom interpretacijom problema epistemičke značajnosti) ne postoje čisto epistemički razlozi koji bi mogli odrediti važnost spoznajnog problema. Argument je baziran na trima prigovorima: (1) epistemička dužnost neopravdano se poistovjećuje s epistemičkim opravdanjem, (2) ne uzima se u obzir ovisnost epistemičkih razloga o konceptualnim shemama i (3) zanemaruje se neograničenost opravdavačkog potencijala evidencijske građe.

KLJUČNE RIJEČI: Čista (intrinzično) epistemička značajnost, epistemičke obveze, evidencijalizam, opravdanje, *pro tanto* razlozi, teorijski um.

The Problem of Intrinsic Epistemic Significance

MARKO JURJAKO

ABSTRACT: Why conduct research concerning human genome or proving the existence of Higgs particle? What makes these problems significant or worthy of investigation? In recent epistemological discussions one can find at least two conceptions of the problem of epistemic significance: research question or cognitive problem can be practically significant or intrinsically epistemically significant, in a way that depends on the consideration whether reasons that support the significance of the problem are practical or epistemic. In this paper I am dealing with the question of the possibility of determining the significance of the problem from the purely epistemic perspective. In that regard I argue that (under suitable interpretation of the problem of epistemic significance) there are no pure epistemic reasons that could determine the importance of the cognitive problem. The argument is based on three objections: (1) epistemic duty is unjustifiably identified with

epistemic justification, (2) the dependence of epistemic reasons on conceptual schemes is not taken into consideration, and (3) the infinite justificatory potential of evidence is being disregarded.

KEY WORDS: Epistemic obligation, evidentialism, justification, *pro tanto* reasons, pure (intrinsic) epistemic significance, theoretical reason.

Formalna nekonzistentnost i kvazimatrice

SANDRO SKANSI

SAŽETAK: U ovom članku predstavljamo Da Costine sustave C_0 i C_1 . Da bismo ilustrirali specifična svojstva ovih sustava, koristimo mnogobrojne primjere te iznosimo poznatu konstrukciju kvazimatrica. Uz konstrukciju, dajemo svoj dokaz adekvatnosti (pouzdanosti) kvazimatrica u C_1 , pri čemu je ovaj dokaz moguće proširiti na cijelu C_n hijerarhiju.

KLJUČNE RIJEČI: Adekvatnost, kvazimatrice, logike formalne nekonzistentnosti, pouzdanost.

Formal Inconsistency and Quasimatrices

SANDRO SKANSI

ABSTRACT: In this article we present the formal systems C_0 and C_1 of Da Costa. We use a number of examples to show the special properties of the systems and give the well known definition of quasimatrices. We then present our own proof of the adequacy (soundness) of quasimatrices in C_1 , a proof which can be easily expanded to the full C_n hierarchy.

KEY WORDS: Adequacy, logics of formal inconsistency, quasimatrices, soundness.

Reference in Context: On Donnellan's *Essays on Reference, Language, and Mind*

DUŠAN DOŽUDIĆ

ABSTRACT: Donnellan's recently published *Essays on Reference, Language, and Mind* (2012) collect his seminal papers from 1960s and 1970s. In most of them, he introduces and defends two major, related views in the theory of reference. The first one concerns the functioning of definite descriptions, and the second one the nature of singular reference. Donnellan argues that definite descriptions are ambig-

uous between their referential and their attributive use, and that descriptions used referentially function more or less as other referring expressions, proper names and indexicals. All these expressions, Donnellan further argues, do not function according to the principle of identifying descriptions, as most philosophers from Frege onward thought, but rather on the ground of being appropriately historically connected to a thing, which is their referent. Such a referent, Donnellan thinks, does not have to fit the descriptive content or identifying descriptions (if there are any) associated with these expressions. As such, the referential expressions are directly referring, contributing its referent, not the descriptive material, to the propositional content of sentences they occur within. In my paper I reflect on some important, but controversial, points in Donnellan's papers, having to do with his understanding of the functioning of definite descriptions and proper names, and I relate these points with some subsequent discussions about the matters.

KEY WORDS: Attributive use, definite descriptions, direct reference, Donnellan, proper names, reference, referential use, the historical explanation theory of reference.

Referencija u kontekstu: o Donnellanovoj zbirci *Essays on Reference, Language, and Mind*

DUŠAN DOŽUDIĆ

SAŽETAK: Donnellanova nedavno objavljena zbirka *Essays on Reference, Language, and Mind* (2012) sadrži njegove utjecajne članke iz 60-tih i 70-tih godina prošloga stoljeća. U većini tih članaka Donnellan uvodi i brani dva značajna i povezana gledišta u teoriji referencije. Prvo se tiče funkcioniranja određenih opisa, a drugo prirode singularne referencije. Donnellan argumentira da su određeni opisi višeznačni jer imaju svoju referencijsku i svoju atributivnu upotrebu, te da opisi upotrijebljeni referencijski funkcioniraju više-manje kao i drugi referencijski izrazi, vlastita imena i indeksikali. Svi ti izrazi, Donnellan nadalje argumentira, ne funkcioniraju prema načelu identifikacijskih opisa, kao što je to većina filozofa od Fregea naovamo smatrala, već prije funkcioniraju na osnovi svoje primjerene povijesne povezanosti s nekom stvari koja je onda njihov referent. Takav referent, Donnellan smatra, ne treba odgovarati opisnom sadržaju ili identifikacijskim opisima (ako ih uopće ima) povezanima s tim izrazima. Kao takvi, referencijski izrazi izravno su referirajući te pridonose svoga referenta, a ne opisu građu, propozicijskom sadržaju rečenica u kojima se pojavljuju. U svom radu razmotrit ću neke važne, no prijeporne, točke u Donnellanovim člancima, koje se tiču njegova shvaćanja funkcioniranja određenih opisa i vlastitih imena, te ću ih povezati s nekim raspravama o tome koje su kasnije uslijedile.

KLJUČNE RIJEČI: Atributivna upotreba, Donnellan, izravna referencija, određeni opisi, referencija, referencijska upotreba, teorija referencije utemeljena na povijesnom objašnjenju, vlastita imena.